

Driekoningen 2024

Mt. 2, 1-12

Het volksgeloof heeft aan het feest van vandaag nogal wat veranderd of toegevoegd. Zo heeft men van de wijzen “koningen” gemaakt, en hoewel Matteus geen aantal noemt, werden het er drie. Ze kregen ook namen: Caspar Melchior en Balthasar, en een kleur: blank, geel en zwart, verwijzend naar de toenmalig gekende werelddelen.

Dat lijkt allemaal wat teveel veranderd of aangedikt om nog geloofwaardig te zijn, maar eigenlijk willen Evangelie en volksdevotie hier hetzelfde zeggen: dat Kind van Bethlehem is er voor iedereen en heeft een boodschap voor de hele wereld: voor herders en koningen, voor analfabeten en geleerde mensen, voor mensen van Israël en daarbuiten. Het christendom is een godsdienst die samen brengt, over alle rang of stand, ras of taal heen. Dat is het eerste wat we mogen meenemen: God is de Vader van alle mensen van alle kleur, soort en maat.

Een tweede les is dat ge God en het Evangelie moet willen zoeken. Het wordt niet bij u thuisbezorgd. Dat denkt Herodes namelijk: die blijft zitten waar hij zit en laat anderen het werk doen. “Gaan jullie maar zoeken”, zegt hij “en kom mij dan maar vertellen als ge Hem gevonden hebt”.

Geloven is echter een werkwoord wat ge zélf moet vervoegen. Dat kunt ge niet uitbesteden aan school, parochie of “ons moeder bidt wel voor ons bij”. Geloven is van uw troon, uit uw zetel komen en zelf op zoek willen gaan. Als dat niet gebeurt is er ook geen echte honger. Vandaar ook het dodelijke van de onverschilligheid, wat we de dag vandaag veel tegenkomen bij mensen.

Een derde leerpunt zit hierin: de wijzen knielden, brachten het Kind hun hulde en boden het geschenken aan. Normaal gesproken wordt er voor koningen geknield. Maar hier knielen de koningen zélf. Niet voor een nóg hoger geplaatste, maar voor een klein en weerloos kind. Dat wil zeggen: overal waar wij knielen voor wie klein zijn, steeds als we door de knieën gaan voor wie kwetsbaar is, brengen wij hulde aan God. God doet dat zelf ook, denk maar aan de woorden uit het Magnificat van Maria over God die welwillend neerziet op de kleinheid van zijn dienstmaagd.

Nog een andere bijzonderheid in dit Evangelie. Door God gewaarschuwd gaan de wijzen niet meer langs Herodes, maar via een andere weg naar huis terug. Geloof, écht geloof doet mensen andere wegen gaan, lijkt Matteus ons te willen zeggen. En dat brengt ons eigenlijk bij een nogal genante of pijnlijke vaststelling. Miljoenen mensen viëren ieder jaar Kerstmis, verzamelen zich rond de kribbe, geraken vertederd door de sfeer, de romantiek en de kerstliederen. Maar dan...?

Teveel mensen nemen daarna weer de oude route van ieder voor zich, kiezen de makkelijke weg van het eigenbelang. Gaat dat Kind in de kribbe met de kerstversiering opnieuw de zolder op of krijgt Hij wat meer plaats in ons leven om volwassen te worden?

Wie voor wijs wil doorgaan, vindt vandaag in het Evangelie het wegenplan van God. Amen.

Johan Goris, pastoor